

foregribe Spørgsmaalet, dersom man nu uden videre vilde opføre saadanne Ejendomme som Statsejendomme, uden at denne indgaaende Undersøgelse har fundet Sted om deres Natur, en Undersøgelse, som jo først vil kunne finde Sted, naar de i Loven forudsatte Vilkaar ere til Stede. Men der er en Del andre Statsejendomme, der ere Genstand for Salg, og om hvilke man undertiden ikke en Gang ved, at de tilhøre Staten, før Spørgsmaalet om dem kommer til at foreligge. Det er selvsølgelig Ejendomme, der hidtil ikke have givet noget Udbytte, Salg af Gadejord, aflagte Grusgrave og Forstrand. Det vil være umuligt for Finansministeriet at give en udtømmende Fortegnelse over saadanne Statsejendomme; men en Fortegnelse, som ikke er udtømmende, kan jeg egentlig ikke antage, at Udvalget vil have stor Interesse af at faa. Maa jeg ikke i Forbindelse dermed gøre den Bemærkning, at Udvalgets Forudsætning, at de i paagældende Finansaar afhændede Statsejendomme ere solgte i Henhold til Lov af 27de Januar 1852, ikke er rigtig for alle paagældende Ejendommers Vedkommende; men jeg skal indrømme, at Posteringen i Statsregnskabet har kunnet give Udvalget fuld Anledning til at antage, at der forelaa Salg af Domæneejendomme i Henhold til Loven af 27de Januar 1852. Forholdet med Hensyn til Salget af Statsejendomme er jo det, at Grundloven bestemmer, at Domæner ikke maa sælges uden efter særlig Lovgivnings Bemyndigelse, men ved Loven af 27de Januar 1852 gøres der visse Undtagelser fra denne almindelige Bestemmelse om, at Domæner kun maa sælges efter Lovgivningens Bemyndigelse. Men foruden Domæneejendommene og det, der paa nogen Maade kan bringes ind under Begrebet Domæne, ejer Staten jo adskilligt, som ved Beslighed vil blive solgt, Bygninger, Bygningsgrunde o. s. v., med Hensyn til hvilke man albrig har antaget, at der behøvedes nogen særlig Lovhjemmel eller Hjemmel efter Loven af 27de Januar 1852 for at sælge dem. Jeg glemte før, da jeg gjorde Bemærkningen om, hvor vanskeligt det vilde være at give en nogenlunde udtømmende Fortegnelse over Domæneejendomme eller, som jeg antager, det skal forslaaes, over Statsejendomme, at sige, at naar det ærede Udvalg har ment, at man, naar man ved tidligere Besligheder har faaet meddelt Oplysninger og Fortegnelser over samtlige Statsbygninger, saa var særddig dermed, det er man paa ingen Maade, thi til ikke faa af disse Statsbygninger høre Grundstykker ud over den Grund, som Bygningen nepop staa paa, og som meget let kunne blive Genstand

for Bortsalg, Grundstykker som Have eller større Pladser, der ligge derved o. s. v. Altsaa idet der er givet Oplysninger om Statsbygninger, er der endnu ikke givet fuld Oplysning om den Statsejendom, der er knyttet til Bygningen. En udtømmende Rebegørelse for alt, hvad Staten ejer af Grundejendomme, vilde altsaa ogsaa for Statsbygningers Vedkommende trænge til et ikke ubetydeligt Supplement.

Der er en Bemærkning, Udvalget har gjort angaaende en fraværende Minister, Udenrigsministeren, idet Udvalget har ment, at nogle Udgifter, som det, saa vidt jeg har kunnet forstaa, ellers ikke havde noget i Realiteten at indvende imod, ikke skulde have været afholdte som ordinære Konjunktionsudgifter, men at der skulde have været søgt særlig Bevilling dertil. Jeg skal dertil gøre opmærksom paa, at Udenrigsministeren ikke blot er fraværende fra Tinget, men ogsaa fra Byen, og jeg antager, det vil være tilstrækkeligt, at jeg henleder hans Opmærksomhed særlig paa den Bemærkning, som er fremkommet fra Udvalgets Side om denne mindre betydelige Post paa Statsregnskabet.

Ordføreren (Kump): Jeg vil tillade mig en kort Udtalelse i Anledning af en enkelt Betragtning fra det ærede Mindretals Side. Bemærkningen foreligger i den trykte Betænkning, idet det der siges: „Statsregnskabet afgiver en Række af Eksempler paa afholdte Udgifter, der staa i Strid snart med Beslutninger i det ene Ting, snart i det andet.“ Ja, det er jo noget, der følger af sig selv, at naar de to Ting have været uenlige, og det har nødvendiggjort Udstedelse af en foreløbig Finanslov, saa kommer den snart til at gaa det ene Ting imod og snart det andet, medmindre man skulde have ønsket den affattet saaledes, at den udelukkende holdt sig til det ene Tings Beslutninger, hvilket jo imidlertid ikke let kunde ske. Grunden til, hvorfor jeg i øvrigt berører dette, er, fordi jeg mener, at det ærede Mindretals Udtalelse angaaende dette Punkt fremhæver en for mig glædelig Opfattelse, idet den nemlig indeholder en Anerkendelse, som man ikke altid har faaet fra den Side, hvortil det ærede Mindretal hører, om at dette Tings Beslutninger paa Finanslovens Omraade med Hensyn til Detaillen have ogsaa lige saa vel deres Berettigelse som det andet Tings Beslutninger. Særlig glæde mig det ene Eksempel, han anførte til Paavisning af, hvad der var bemærket i den trykte Betænkning, nemlig Spørgsmaalet om Bidrag til Messer i Handelen's Interesse. Der var jo nemlig